

10. marca 2012

Za snežienkami z Radobice cez Brezovú a Poždol do Veľkých Uheriec

Najbližšie k nášmu mestu kvitnú snežienky voľne v prírode na Hlaváčovej. Tu som bola vždy v zime alebo na jeseň, takže kde presne, som nevedela. Vedela som však naisto, že zopár kusov nájdeme aj pri zrubu Brezová. V meste pri čínziakoch a domoch kvitnú v podstate už od januára, nezničili ich ani dvadsaťstupňové holomrazy a po nich ani dvadsať centimetrový sneh...

Do Hornej Vsi sme sa odviezli autobusom a tam sme počkali na prípoj do Radobice. Kým v meste nebolo po snehu už ani chýru a slychu, stúpaním do kopca nad Radobicu pribúdalo aj snehu. Dokonca celá severná lúka pri studničke bola ako stvorená na guľovačku a keby boli lyže, aj na lyžovačku. Akonáhle sme však prešli horou na brezovské lúky, ani tu už snehu nebolo. Na chate bola skupina mladých Bánovčanov, ktorí nám veľmi ochotne uvarili čaj a my sme si mohli pred chatou úplne nerušene opekať a zabávať sa. Len čo sme zaplnili žalúdky, nastal čas ukázať deťom cieľ nášho putovania. Pár metrov nad zrubom pri kmeni buku sa v slnku ligotali desiatky hlávok snežienok. Ešte pred pár rokmi ich bolo zopár, že by sa dali na prstoch ruky spočítať. A dnes ich je už poriadny trs. Vidieť, že sa im tu páči. Pred rokmi ich sem zasadili Veľkouherčania, vraj, aby sa tešili aj oni, aj deti, aj generácie po nich. A veru sme sa potešili. Ani sme sa ich nedotkli, dôležitá bola radosť a splnená úloha dňa – vidieť poslov jari. Inak sme celou cestou žiadnu snežienku nenašli. Prešli sme celý hrebeň vyznačený zelenou značkou, od Sokolice cez Trstený vrch až k priehrade a do krčmy Pod gaštanom. Celkom asi 12 km.

Čas čakania na spoj do mesta si deti krátili hrou v stolnom futbale. Smutný bol pohľad na špinavé akvárium s mŕtvymi rybkami, z ktorého to už poriadne zapáchalo. Presne pred rokom sme sa tu vytešovali z čiperných rybičiek i z pukotajúceho kozubu, dnes je krčma akási zanedbaná. Až neskôr som sa dozvedela, že jej chýba ženská ruka...

Ala